

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 936

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 532 din 11 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.137. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.132/2012 privind acordarea gradelor și înaintarea în gradul următor, pe timp de pace, a cadrelor militare în rezervă și în retragere, avansarea în grad a veteranilor de război, precum și înaintarea în gradul următor a fostelor cadre militare active îndepărtate abuziv din armată în perioada 23 august 1944—31 decembrie 1961	6–7
1.247. — Ordin al directorului Serviciului Român de Informații privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor ofițeri din Serviciul Român de Informații	7
1.248. — Ordin al directorului Serviciului Român de Informații privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor maiștri militari și subofițeri din Serviciul Român de Informații.....	8
2.794. — Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru re acreditarea Muzeului Bucovinei din Suceava, județul Suceava.....	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 25 din 3 octombrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală).....	9–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 532**

din 11 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Anton Parasca în Dosarul nr. 4.419/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.196D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, în cauză, hotărârea instanței de fond a fost pronunțată înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, iar calea de atac a fost soluționată ulterior acestui moment, astfel încât, în raport cu acest aspect, apreciază că sunt incidente dispozițiile art. 9 din Legea nr. 255/2013. Totodată, susține că dispozițiile criticate nu sunt de natură a aduce atingere prevederilor constituționale invocate, întrucât, pe de o parte, acestea sunt norme de procedură de imediată aplicare, iar, pe de altă parte, nu există nicio obligație a legiuitorului de a reglementa, în toate situațiile, un triplu grad de jurisdicție, accesul la instanță fiind asigurat prin reglementarea apelului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 134 din 10 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.419/99/2016, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.** Excepția a fost ridicată de Anton Parasca cu ocazia soluționării contestației formulate împotriva Sentinței penale nr. 776 din 12 august 2016, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 4.419/99/2016, prin care s-a respins, ca nefondată, contestația la executare formulată de autor împotriva Sentinței penale nr. 570 din 23 decembrie 2013, pronunțată de Tribunalul Iași, în Dosarul nr. 15.061/99/2011, modificată și rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 829 din 18 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Iași.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că prevederile criticate aduc atingere accesului liber la justiție, libertății individuale și nesocotesc principiul aplicării legii penale mai favorabile, întrucât hotărârile pronunțate în apel, în cauzele ce au fost soluționate de prima instanță anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, sunt definitive. Susține că textele de lege criticate înlătură de la aplicare legea veche, în vigoare la data săvârșirii faptei, care, reglementând căile de atac ordinare ale apelului și recursului, erau mai favorabile inculpatului.

6. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 alin. (2) și alin. (4) și art. 11 din Legea nr. 255/2013 este inadmisibilă, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013 este neîntemeiată. În susținerea soluției de inadmisibilitate arată că din actul de sesizare a Curții Constituționale rezultă că autorul excepției a formulat contestație la executare împotriva Sentinței penale nr. 570 din 23 decembrie 2013, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 15.061/99/2011, modificată și rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 829 din 18 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Iași, cu motivarea că decizia de condamnare pronunțată în apel nu are caracter definitiv, întrucât — potrivit Codului de procedură penală anterior, în vigoare la data săvârșirii faptei — sentința Tribunalului Iași era supusă nu doar apelului, ci și recursului. Observă Guvernul că, în speță, hotărârea primei instanțe a fost pronunțată anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, iar apelul în urma căruia sentința a fost modificată a fost soluționat după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală. În aceste condiții, apreciază că, în privința art. 8 și art. 11 din Legea nr. 255/2013, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă în raport cu dispozițiile art. 29 alin. (1) și alin. (5) din Legea nr. 47/1992, întrucât prevederile criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei. Consideră că aceeași concluzie se impune și în cazul art. 10 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 255/2013, acestea referindu-se la situația recursurilor aflate în curs de judecată la momentul intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Reține, totodată, că art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013 conține norme de procedură și că, din punctul de vedere al efectului lor în timp, dispozițiile noi de procedură sunt, ca regulă, de imediată aplicare, în sensul că se aplică și proceselor aflate în curs de judecată la data intrării lor în vigoare, nu doar proceselor începute după această dată. Așadar, faptul că legea nouă de procedură atribuie caracter definitiv hotărârilor pronunțate în apel după intrarea ei în vigoare, chiar și atunci când acestea vizează procese începute sub

imperiul legii vechi, nu constituie o chestiune de retroactivitate, ci de aplicare imediată a legii noi. Apreciază, totodată, că art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală nu este incident în cauză, deoarece se referă la aplicarea retroactivă a legii penale, respectiv contravenționale mai favorabile, deci la prevederi de drept material, iar nu de drept procesual, cum sunt cele ce fac obiectul prezentei excepții. Arată că nu se poate susține nici îngrădirea dreptului de acces la justiție, de vreme ce, în materie penală, accesul la justiție nu presupune dreptul de a exercita în orice cauză, indiferent de obiectul său, toate căile de atac reglementate în sistemul de drept, ci numai ca acuzația adusă inculpatului să fie supusă judecării unui tribunal independent și imparțial. În acest sens face referire la dispozițiile art. 129 din Constituție, pentru a reține că legiuitorul are prerogativa de a stabili căile de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești.

9. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în sensul constituționalității prevederilor criticate, acesta fiind reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 631 din 11 noiembrie 2014, nr. 745 din 16 decembrie 2014, nr. 731 din 6 decembrie 2016 și nr. 734 din 6 decembrie 2016. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu următorul conținut:

— Art. 8: *„Hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă.”;*

— Art. 10: *„(1) Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluționează de către aceeași instanță, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.*

(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului, se soluționează de către aceeași instanță, conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.

(3) Deciziile pronunțate în apelurile soluționate potrivit alin. (1) și (2) sunt definitive, în condițiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală.

(4) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva sentințelor prin care s-a restituit cauza procurorului, se soluționează conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la contestație de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție.”;

— Art. 11: *„(1) Deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casație.*

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), termenul de 30 de zile de declarare a recursului în casație curge după cum urmează:

a) de la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, pentru procuror și pentru părțile cu privire la care legea anterioară nu prevedea obligația comunicării deciziei de apel, precum și pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală;

b) de la data comunicării, pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată după data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.

(3) Cererile de recurs împotriva deciziilor prevăzute la alin. (1), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera cereri de recurs în casație.

(4) Soluționarea recursului în casație este supusă dispozițiilor Codului de procedură penală.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.”

13. Autorul susține că normele procesuale penale criticate sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 21 alin. (2), potrivit cărora nicio lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept, ale art. 23 privind libertatea individuală, cât și prevederilor art. 5 *„Dreptul la libertate și la siguranță”* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 9 privind libertatea și securitatea persoanei din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013, Curtea reține că aceasta a fost ridicată în procedura contestației formulate, în temeiul art. 425¹ din Codul de procedură penală, împotriva Sentinței penale nr. 776 din 12 august 2016, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 4.419/99/2016, prin care s-a respins, ca nefondată, contestația la executare formulată de autor, în temeiul art. 598 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, împotriva Sentinței penale nr. 570 din 23 decembrie 2013, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 15.061/99/2011, modificată și rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 829 din 18 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Iași. Din încheierea de sesizare, pag. 3, rezultă că, potrivit actelor și lucrărilor dosarului, Sentința penală nr. 570 din 23 decembrie 2013, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 15.061/99/2011, a cărei executare a fost contestată, a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 829 din 18 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Iași, potrivit prevederilor art. 10 din Legea nr. 255/2013. Așadar, Curtea reține că, în cauză, Sentința penală nr. 570 din 23 decembrie 2013 a Tribunalului Iași a fost pronunțată înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală (1 februarie 2014) și a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 829 din 18 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Iași, apelul fiind soluționat potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013.

15. Prin urmare, Curtea va analiza, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, relevanța excepției de neconstituționalitate invocate, în condițiile în care relevanța excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat. În acest sens Curtea reține că, potrivit jurisprudenței

Curții Constituționale, „*legătura cu soluționarea cauzei*”, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).

16. Așa încât, având în vedere obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 255/2013, faptul că, în soluționarea contestației formulate în temeiul art. 425¹ din Codul de procedură penală, instanța ar fi putut pronunța soluția reglementată la art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, totodată reținând că în cauză este vorba despre o hotărâre pronunțată în primă instanță înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, rămasă definitivă în condițiile art. 10 din Legea nr. 255/2013, Curtea constată că prevederile art. 8 din Legea nr. 255/2013 — care reglementează cu privire la hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi, dispozițiile art. 10 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 255/2013 — care privesc recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului, respectiv împotriva sentințelor prin care s-a restituit cauza procurorului, cât și dispozițiile art. 11 din Legea nr. 255/2013 — care privesc deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi și care sunt supuse recursului în casație, nu au „*legătură cu soluționarea cauzei*”. În aceste condiții, Curtea urmează a respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8, art. 10 alin. (2) și alin. (4) și art. 11 din Legea nr. 255/2013.

17. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013 față de criticile de neconstituționalitate invocate, Curtea reține că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, relevante fiind deciziile nr. 631 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2015, și nr. 24 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 7 aprilie 2015, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

18. Astfel, în Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 20—22, Curtea a observat că, potrivit Codului de procedură penală din 1968, recursul era privit ca o cale ordinară de atac, fiind reglementat în partea specială, titlul II, cap. III, secțiunea II, art. 385¹—385¹⁹. În concepția noii reglementări, recursul a devenit o cale extraordinară de atac — recursul în casație fiind reglementat în partea specială, titlul III, cap. V, secțiunea a 2-a, art. 433—451, putând fi exercitat numai pentru motivele strict și limitativ prevăzute de lege. Astfel, apelul devine singura cale de atac integral devolutivă, în fapt și în drept, împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță, efectul devolutiv și limitele recursului în casație fiind prevăzute de art. 442 din Codul de procedură penală. Odată epuizată calea de atac a apelului, potrivit art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea instanței de apel rămâne definitivă la data pronunțării acesteia, atunci când apelul a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel. Totodată, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 550 alin. (1) din Codul de procedură penală, este executorie. Curtea a reținut, totodată, că o altă deosebire importantă între cele două reglementări este

aceea că recursul în casație nu mai este, de drept, suspensiv de executare. Potrivit art. 441 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța care admite în principiu cererea de recurs în casație sau completul care judecă recursul în casație poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii, putând impune respectarea de către condamnat a unora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și alin. (2). Având în vedere aceste modificări de substanță, Curtea a constatat că a fost necesar ca legiuitorul să facă tranziția între vechile prevederi și noua reglementare, astfel încât a fost adoptată Legea nr. 255/2013, care la art. 3 prevede că „*Legea nouă se aplică de la data intrării ei în vigoare tuturor cauzelor aflate pe rolul organelor judiciare, cu excepțiile prevăzute în cuprinsul prezentei legii*”, iar la art. 10 alin. (1) și alin. (3) dispune că „*(1) Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluționează de către aceeași instanță, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel. [...] (3) Deciziile pronunțate în apelurile soluționate potrivit alin. (1) și (2) sunt definitive, în condițiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală*”.

19. Totodată, în Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 28—30, și Decizia nr. 24 din 3 februarie 2015, paragrafele 24—26, în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii, prin aplicarea imediată a normelor procesual penale, Curtea a reținut că autorul excepției de neconstituționalitate solicită, în realitate, ca prin declararea neconstituționalității textelor de lege criticate să se permită o ultraactivitate a legii procesuale vechi. Curtea a observat că o normă juridică acționează în timp din momentul intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii sale din vigoare și se bucură de prezumția de constituționalitate, totodată fiind instituite și excepții de la acest principiu general, cum sunt retroactivitatea și ultraactivitatea legii penale și contravenționale mai favorabile (Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare (Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007). În ceea ce privește domeniul de aplicare a legii procesual penale, Curtea a reținut că a fost consacrat principiul activității acesteia, care presupune că aceasta este de imediată aplicare, vizând și cauzele în curs de urmărire penală sau judecată.

20. Plecând de la aceste premise, Curtea a constatat că, în materie penală, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul a înțeles să reconfigureze modalitatea de reglementare a exercitării căilor de atac, instituind doar posibilitatea atacării cu apel a hotărârii primei instanțe. Totodată, legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, aflate în faza judecării în primă instanță sau în apel. În această împrejurare, Curtea a observat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

21. În ceea ce privește susținerea referitoare la faptul că aplicarea textului de lege criticat și în cazul proceselor în curs echivalează cu încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legilor, Curtea a constatat că aceasta nu este întemeiată. Astfel, aplicarea în cadrul proceselor în curs a normei procesuale criticate nu este de natură a contraveni principiului constituțional al neretroactivității legilor, fiind vorba de o concretizare a principiului aplicării imediate a legii noi, potrivit căruia legea nouă se aplică de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi (în același sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014).

22. Pentru considerentele reținute în precedent, Curtea nu a reținut încălcarea prin dispozițiile criticate a prevederilor constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Exercițarea căilor de atac reprezintă o fațetă a accesului liber la justiție, acest drept constituțional reprezentând fundamentul art. 129 din Constituție, prin urmare, legiuitorul poate să reglementeze, în privința căilor de atac, termene, forma și conținutul, instanța la care se depun, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate, astfel cum prevede și art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

23. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013, prin raportare la dispozițiile art. 23 din Constituție, referitor la libertatea individuală, din perspectiva prezumției de nevinovăție, Curtea a reținut, în Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 24—27, că principiul prezumției de nevinovăție presupune că, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată. Astfel, principiul prezumției de nevinovăție tinde a proteja o persoană învinuită de săvârșirea unei fapte penale împotriva unui verdict de culpabilitate ce nu a fost stabilit în mod legal, scopul esențial al prezumției fiind acela de a împiedica orice autoritate națională în emiterea unor opinii conform cărora

reclamantul ar fi vinovat înainte ca acesta să fie condamnat potrivit legii (Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 4 martie 2008, pronunțată în Cauza *Samoilă și Cionca împotriva României*, paragraful 91). Curtea a constatat că, potrivit principiilor constituționale, vinovăția autorului excepției de neconstituționalitate, aflat în faza apelului, se va stabili în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare inculpatul având statutul de persoană nevinovată. Totodată, sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului. Hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar, în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare. În aceste condiții, Curtea a constatat că rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pronunțate în apel și eliminarea căii de atac a recursului nu au influență asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului. Acesta are la îndemână toate garanțiile procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, care sunt aplicabile în egală măsură atât în faza recursului, cât și în faza apelului. Proiecția subiectivă a autorului excepției cu referire la propria nevinovăție, chiar și după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, nu poate duce la concluzia unei neconstituționalități a textelor de lege criticate.

24. Așadar, având în vedere atât cele constatate de instanța de control constituțional, cât și faptul că libertatea individuală nu are caracter absolut, fiind necesar a se exercita între coordonatele stabilite de ordinea de drept, Curtea nu poate reține susținerile autorului potrivit cărora prevederile criticate sunt în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 23 privind libertatea individuală.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile precitate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 10 alin. (2) și alin. (4) și art. 11 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Anton Parasca în Dosarul nr. 4.419/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.132/2012 privind acordarea gradelor și înaintarea în gradul următor, pe timp de pace, a cadrelor militare în rezervă și în retragere, avansarea în grad a veteranilor de război, precum și înaintarea în gradul următor a fostelor cadre militare active îndepărtate abuziv din armată în perioada 23 august 1944—31 decembrie 1961

Având în vedere prevederile art. 45, 47, 53, 61, 64, 67 și 97 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 15 din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 din Legea nr. 226/2011 privind reparațiile morale și materiale pentru fostele cadre militare active, îndepărtate abuziv din armată în perioada 23 august 1944—31 decembrie 1961, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 23 din Legea nr. 355/2009 privind regimul stării de mobilizare parțială sau totală a forțelor armate și al stării de război,

în temeiul art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.132/2012 privind acordarea gradelor și înaintarea în gradul următor, pe timp de pace, a cadrelor militare în rezervă și în retragere, avansarea în grad a veteranilor de război, precum și înaintarea în gradul următor a fostelor cadre militare active îndepărtate abuziv din armată în perioada 23 august 1944—31 decembrie 1961, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 6 noiembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Propunerile privind acordarea gradelor/înaintarea în gradul următor a cadrelor militare în retragere se primesc, cu cel puțin 60 de zile înaintea datelor prevăzute la alin. (3), la Direcția calitatea vieții personalului din Departamentul pentru relația cu Parlamentul și calitatea vieții personalului, care, în cel mult 30 de zile, le centralizează, analizează și promovează, pentru aprobare, prin Direcția generală management resurse umane, potrivit prevederilor art. 67 din Legea nr. 80/1995, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 12, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Propunerile privind avansarea în grad a veteranilor de război se primesc, cu cel puțin 60 de zile înaintea datelor prevăzute la alin. (3), la Direcția calitatea vieții personalului din Departamentul pentru relația cu Parlamentul și calitatea vieții personalului, care, în cel mult 30 de zile, le centralizează, analizează și promovează, pentru aprobare, prin Direcția generală management resurse umane, potrivit prevederilor legale.”

3. La anexa nr. 1 punctul 1, literele e) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) ofițerii să fie absolvenți ai unor instituții militare de învățământ cu durata de cel puțin 2 ani sau ai unei instituții de învățământ superior, cu diplomă de licență, iar maiștrii militari/subofițerii propuși pentru acordarea gradului de sublocotenent să fie absolvenți ai liceului, cu diplomă de bacalaureat;

f) pentru acordarea gradului de general de brigadă/similar, ofițerii să fi deținut, în activitate, gradul de colonel/similar și să fi îndeplinit, cel puțin 3 ani (2 ani, în cazul celor răniți în acțiuni militare, precum și în cazul celor decorați cu ordine și medalii naționale sau militare, cu însemn de război), o funcție de conducere prevăzută cel puțin cu acest grad, de nivel minim șef secție/similar într-o structură centrală/structură subordonată nemijlocit ministrului apărării naționale/structură subordonată nemijlocit unei structuri centrale/comandament de armă/stat major categorie de forțe, ori loțiitor/șef de stat major la structuri de nivel brigadă/similare, comandant regiment/similar, comandant bază/similar, perioadă în care a fost apreciat cel puțin cu calificativul «foarte bun», sau, după trecerea în rezervă, să fi îndeplinit o funcție de director sau superioară acesteia în Ministerul Apărării Naționale ori în alte ministere/instituții ale administrației publice centrale, inclusiv instituții cu atribuții în domeniul ordinii publice și securității naționale, ori funcții de președinte, vicepreședinte sau șef al structurii secretariat, cel puțin 3 ani, în structurile asociative ale cadrelor militare în rezervă/retragere sau ale veteranilor de război, inclusiv la nivelul filialelor județene/sector;”

4. La anexa nr. 1 punctul 5, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) activitate deosebită în cadrul unei structuri asociative a cadrelor militare în rezervă/retragere sau a veteranilor de război.”

5. La anexa nr. 1, la grila de evaluare, criteriile prevăzute la litera A nr. crt. 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Criterii	Punctaj prevăzut	Punctaj realizat	Observații
	Stagiul în funcții de conducere prevăzute cu gradul de colonel			
„3.	— să fi deținut, în activitate, gradul de colonel/similar și să fi îndeplinit, cel puțin 3 ani (2 ani, în cazul celor răniți în acțiuni militare, precum și în cazul celor decorați cu ordine și medalii naționale sau militare, cu însemn de război), o funcție de conducere prevăzută cel puțin cu acest grad, de nivel minim șef secție/similar într-o structură centrală/structură subordonată nemijlocit ministrului apărării naționale/structură subordonată nemijlocit unei structuri centrale/comandament de armă/stat major categorie de forțe, ori locțiitor/șef de stat major la structuri de nivel brigadă/similare, comandant regiment/similar, comandant bază/similar, perioadă în care a fost apreciat cel puțin cu calificativul „foarte bun”, sau, după trecerea în rezervă, să fi îndeplinit o funcție de director sau superioară acesteia în Ministerul Apărării Naționale ori în alte ministere/instituții ale administrației publice centrale, inclusiv instituții cu atribuții în domeniul ordinii publice și securității naționale, ori funcții de președinte, vicepreședinte sau șef al structurii secretariat, cel puțin 3 ani, în structurile asociative ale cadrelor militare în rezervă/retragere sau ale veteranilor de război, inclusiv la nivelul filialelor județene/sector (condiție obligatorie)	4 puncte		— 3 ani consecutivi/cumulați”
	— pentru fiecare an în plus	1 punct		

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,

Mihai-Viorel Fifor

București, 7 noiembrie 2017.

Nr. M.137.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII

O R D I N

privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor ofițeri din Serviciul Român de Informații

În temeiul art. 32 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, al art. 4 alin. (1) lit. d) și art. 6 din Legea nr. 573/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru ofițeri și funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, cu modificările ulterioare,

în baza prevederilor art. 23 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare,

directorul Serviciului Român de Informații emite următorul ordin:

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor nominalizați în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor nominalizați în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor nominalizați în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul Serviciului Român de Informații,

Eduard Hellvig

București, 7 noiembrie 2017.

Nr. 1.247.

*) Anexele nr. 1—3 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII

ORDIN**privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor maiștri militari și subofițeri din Serviciul Român de Informații**

În temeiul art. 32 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, al art. 4 alin. (1) lit. d) și art. 6 din Legea nr. 574/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru maiștri militari, subofițeri și funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, cu modificările ulterioare,

în baza prevederilor art. 23 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare,

directorul Serviciului Român de Informații emite următorul ordin:

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, subofițerilor nominalizați în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, maiștrilor militari și subofițerilor nominalizați în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2017 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, maiștrilor militari și subofițerilor nominalizați în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul Serviciului Român de Informații,

Eduard Hellvig

București, 7 noiembrie 2017.

Nr. 1.248.

*) Anexele nr. 1—3 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN**pentru re acreditarea Muzeului Bucovinei din Suceava, județul Suceava**

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 6.109 din 30.10.2017,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se re acreditează Muzeul Bucovinei din Suceava, județul Suceava.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și identității naționale,

Lucian Romașcanu

București, 14 noiembrie 2017.

Nr. 2.794.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 25**din 3 octombrie 2017**

Dosar nr. 1.997/1/2017

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și Justiție
Rodica Cosma — judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile — judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală
Leontina Șerban — judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu — judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală
Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală, în Dosarul nr. 27.155/3/2013* (3.289/2014), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept „dacă acțiunile enumerate în art. 9 lit. b și c din Legea nr. 241/2005 reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Mustață, magistrat-asistent-șef în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Rodica Cosma, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au fost transmise *hotărâri relevante pronunțate în materie și opiniile magistraților* din cadrul următoarelor instanțe: Tribunalul București, Tribunalul Giurgiu, Curtea de Apel București, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Dolj, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Galați, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Constanța, Tribunalul Dâmbovița, Tribunalul Sibiu, Tribunalul Călărași, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Gorj, Tribunalul Olt, Tribunalul Mehedinți, Tribunalul Cluj, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Neamț, Tribunalul Brăila, Tribunalul Vrancea, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Timiș, Tribunalul Arad, Tribunalul Buzău, Tribunalul Prahova, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Botoșani, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Tribunalul Alba și Curtea de Apel Alba Iulia, *punctul de vedere al specialiștilor* Facultății de Drept din cadrul

Universității de Vest Timișoara, *raportul* din data de 12 septembrie 2017, întocmit de judecătorul-raportor, care, la aceeași dată, a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, *punctul de vedere întocmit de Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală*, precum și *concluzii scrise* din partea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept supuse dezlegării.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că, din punctul de vedere al examenului de admisibilitate, sesizarea ce face obiectul dosarului de față îndeplinește condițiile cerute de lege, apreciind că Decizia nr. 4 din 21 ianuarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite — în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, la care s-a făcut referire în cuprinsul raportului întocmit de judecătorul-raportor, nu constituie un impediment în sensul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală întrucât, în esență, obiectul aceluși recurs în interesul legii nu l-a constituit concursul sau unitatea dintre variantele alternative ale elementului material al infracțiunii de evaziune fiscală, ci raportul dintre infracțiunea de evaziune fiscală și o infracțiune de fals, constatându-se prin decizia anterior menționată că infracțiunea de evaziune fiscală, în variantele alternative prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, este o infracțiune complexă, care absoarbe infracțiunea de fals. A subliniat că împrejurarea potrivit căreia, în recursul în interesul legii, se folosește singularul pentru evaziunea fiscală, atunci când se face referire la ambele texte, atât la cel de la art. 9 alin. (1) lit. b), cât și la cel de la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, nu este de natură a determina rezolvarea pe fond a problemei de drept care face obiectul prezentei sesizări întrucât, prin recursul în interesul legii, se tratează în mod generic și egal cele două texte de lege anterior menționate, tocmai pentru că problema nu este raportul dintre acestea, ci textele sunt privite împreună, ca unic termen al comparației între evaziunea fiscală, pe de o parte, și infracțiunea de fals, despre care se constată că este absorbită, pe de altă parte.

A susținut, așadar, că nici dezlegarea propriu-zisă din recursul în interesul legii și nici considerentele deciziei pronunțate cu acel prilej nu constituie o dezlegare *expressis verbis* a problemei de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

În ceea ce privește fondul problemei de drept care se solicită a fi dezlegată în prezenta cauză, după expunerea argumentelor juridice, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că se poate stabili, cu caracter de principiu, că acțiunile enumerate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală, ce se incriminează ca infracțiuni distincte, iar nu variante alternative ale unei unice infracțiuni.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 25 mai 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 27.155/3/2013* (3.289/2014), în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „*dacă acțiunile enumerate în art. 9 lit. b și c din Legea nr. 241/2005 reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală*”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin sentința penală din data de 24 iunie 2014, pronunțată de Tribunalul București în Dosarul nr. 27.155/3/2013*, s-au dispus următoarele:

În baza art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul I.D.S. la pedeapsa închisorii de 2 ani și 6 luni.

În baza art. 71 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, precum și dreptul de a fi fondator, administrator, director sau reprezentant legal al societății comerciale, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul I.D.S. la pedeapsa închisorii de 2 ani și 6 luni.

În baza art. 71 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, precum și dreptul de a fi fondator, administrator, director sau reprezentant legal al societății comerciale, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 29 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa închisorii de 3 ani.

În baza art. 71 din Codul penal anterior i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a) din Codul penal anterior raportat la art. 34 alin. 1 lit. b) din același cod s-au contopit pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 alin. 3 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, s-au contopit pedepsele complementare aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv de la 17.10.2012 la 23.10.2012.

S-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

În baza art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnată inculpata A.L. la pedeapsa închisorii de 2 ani.

În baza art. 71 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, precum și dreptul de a fi fondator, administrator, director sau reprezentant legal al societății comerciale, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 81 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare, pe o durată de 4 ani, ce constituie termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal anterior.

În baza art. 359 din Codul de procedură penală anterior s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 din Codul penal anterior referitoare la revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare.

În baza art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

S-a constatat că inculpata a fost reținută și arestată preventiv de la 17.10.2012 la 23.10.2012.

În baza art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul F.M. la pedeapsa închisorii de 2 ani.

În baza art. 71 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, precum și dreptul de a fi fondator, administrator, director sau reprezentant legal al societății comerciale, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 81 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 5 din Codul penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare, pe o durată de 4 ani, ce constituie termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal anterior.

În baza art. 359 din Codul de procedură penală anterior s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 din Codul penal anterior referitoare la revocarea suspendării condiționate

a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare.

În baza art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv de la 17.10.2012 la 23.10.2012.

În baza art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală raportat la art. 25 alin. (1) din același cod s-a admis acțiunea civilă formulată de A.N.A.F. și au fost obligați în solidar inculpații la plata sumei de 3.427.682 lei, din care suma de 2.056.078 lei reprezentând TVA facturat și nevirat și suma de 1.371.604 lei reprezentând impozit pe profit, la plata sumei de 81.246 lei, ca urmare a nevirării impozitelor și contribuțiilor cu reținere la sursă, precum și la plata sumei de 91.073 lei reprezentând impozit pe profit, și la plata sumei de 58.939 lei, ca urmare a nevirării impozitelor și contribuțiilor cu reținere la sursă, în total suma de 3.658.940 lei, și la plata obligațiilor fiscale accesorii, respectiv majorări, penalități de întârziere și dobânzi ce urmează a fi calculate de la data săvârșirii faptei și până la data efectivă a plății.

S-a luat act că partea vătămată A.T.E. B. nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În baza art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, s-a luat măsura sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile aparținând inculpaților A.L. și F.M.

S-a menținut măsura sechestrului asigurător asupra bunurilor aparținând:

— numitului I.V. asupra fondurilor primite de la inculpatul I.D.S. și asupra unui imobil;

— S.C. G.D. — S.R.L. care deține un teren în valoare de 39.871.778 lei, cu ipotecă în favoarea băncii, un imobil — spații comerciale și apartamente — în valoare de 19.286.562,91 lei, cu ipotecă în favoarea băncii;

— S.C. G.I.B.C. — S.R.L. care deține un teren, în valoare de 14.240.000 lei, cu ipotecă în favoarea băncii, măsură dispusă prin ordonanța parchetului.

În baza art. 274 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare către stat în sumă de 3.300 lei, revenind fiecăruia câte 1.100 lei.

În baza art. 272 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, onorariul apărătorilor din oficiu, în sumă de 2.000 lei pentru inculpatul F.M. și 300 lei pentru inculpatul I.D.S., în total 2.300 lei, s-a dispus a se avansa din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că faptele inculpatului I.D.S. constând în aceea că nu a înregistrat în evidențele contabile în totalitate și nu a declarat organelor fiscale veniturile obținute de S.C. W.B.C. — S.R.L., în perioada 2010—2012, ca urmare a lucrărilor de construcții efectuate în baza contractelor de subantrepriză încheiate cu antreprenorul S.C. A.C. — S.R.L., precum și în aceea că a ajutat pe reprezentanții S.C. A.C. — S.R.L. și S.C. G.I.B.C. — S.R.L. să înregistreze în actele contabile cheltuielile care nu au la bază operațiuni reale, prin emiterea unor facturi care nu au la bază operațiuni reale, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, și, respectiv, complicitate la evaziune fiscală, prevăzută de art. 26 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.

De asemenea s-a reținut că fapta aceluiași inculpat constând în aceea că a încercat să ascundă proveniența ilicită a sumei de 3.575.226, obținută din evaziune fiscală, prin efectuarea de plăți în contul tatălui său, I.V., și plăți către alți parteneri comerciali, fără acoperire reală, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani, prevăzută de

art. 29 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, toate cele trei infracțiuni cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 33 lit. a) din același cod.

Tot astfel, s-a reținut că fapta inculpatei A.L. constând în aceea că, în perioada anilor fiscali 2010—2012, datorită contribuției sale, a fost posibilă înregistrarea în contabilitatea S.C. A.C. — S.R.L. a unor facturi care nu au la bază operațiuni reale, în cuantum de 3.212.222,92 lei, societatea mărindu-și nejustificat cheltuielile cu această sumă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 26 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

Totodată, s-a reținut că fapta inculpatului F.M. constând în aceea că, în calitate de administrator al S.C. A.C. — S.R.L. și S.C. G.I.B.C. — S.R.L., pentru o perioadă scurtă de timp, începând cu luna iulie 2013, de când a fost numit administrator și până în luna octombrie 2013, când au demarat cercetările penale, a acceptat înregistrarea facturilor care nu au la bază operațiuni reale și a semnat în alb un număr mare de file CEC și bilete la ordin, pentru ambele firme, atât S.C. A.C. — S.R.L., cât și S.C. G.I.B.C. — S.R.L., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel București a arătat că nu își exprimă un punct de vedere cu privire la problema de drept analizată întrucât ar antama fondul cauzei, făcând însă trimitere la Decizia nr. 16/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că acțiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt modalități alternative ale elementului material al infracțiunii unice de spălare a banilor.

IV. Punctul de vedere al procurorului și al părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Procurorul a arătat că practica judiciară majoritară este în sensul că acțiunile enumerate la art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală, reținându-se astfel concursul de infracțiuni.

Apărătorii inculpaților I.D.S. și F.M. au formulat aceleași concluzii ca și reprezentantul Ministerului Public, iar apărătorul inculpatei A.L. a considerat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție întrucât practica judiciară este constantă în sensul reținerii unei infracțiuni unice.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în această materie au fost conturate două opinii, după cum urmează:

Într-o primă opinie s-a apreciat că acțiunile enumerate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală.

În esență, s-a reținut că evaziunea fiscală este o infracțiune la care elementul material constă atât într-o acțiune, ce se poate realiza în mai multe modalități alternative (ascunderea, evidențierea, alterarea, distrugerea, executarea de evidențe contabile duble, sustragere), cât și într-o inacțiune (omisiunea evidențierii). Realizarea oricărei modalități a elementului material conduce la consumarea infracțiunii, astfel că realizarea altei modalități a elementului material, în baza aceleiași rezoluții infracționale, nu afectează unitatea infracțională.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Tribunalul București — Secția I penală (Sentința penală nr. 2.278/2014; Sentința penală nr. 1.576/2015; Sentința penală nr. 195/2015; Sentința penală nr. 314/2016); Tribunalul Giurgiu (Sentința penală nr. 184/2017; Sentința penală nr. 101/2017; Sentința penală nr. 196/2015; Sentința penală nr. 359/2015); Curtea de Apel București (Decizia penală nr. 632/2015; Decizia penală nr. 1.691/2015; Decizia penală nr. 205/A/2017; Decizia penală nr. 1.068/A/2015); Tribunalul București (Sentința penală nr. 881/2015); Tribunalul Teleorman (Sentința penală nr. 160/2016; Sentința penală nr. 133/2016); Tribunalul Dolj; Curtea de Apel Bacău (Decizia penală nr. 476/2015; Decizia penală nr. 463/2011; Decizia penală nr. 1.070/2015); Curtea de Apel Galați; Tribunalul Caraș-Severin; Tribunalul Constanța (Sentința penală nr. 438/2009; Sentința penală nr. 592/2014); Curtea de Apel Constanța (Decizia penală nr. 66/P/2010; Decizia penală nr. 529/2016); Tribunalul Dâmbovița (Sentința penală nr. 762/2016); Tribunalul Sibiu (Sentința penală nr. 108/2011).

Intr-o altă opinie s-a apreciat că acțiunile enumerate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală, și nu variante alternative ale elementului material al infracțiunii de evaziune fiscală.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Tribunalul Călărași (Sentința penală nr. 46/2017); Curtea de Apel București (Decizia penală nr. 1.333/A/2015; Decizia penală nr. 895/A/2015; Decizia penală nr. 1.632/A/2016); Tribunalul București (Decizia penală nr. 15/2017); Tribunalul Ialomița (Sentința penală nr. 229/F/2015); Tribunalul Ilfov (Sentința penală nr. 461/2014; Sentința penală nr. 549/2014; Sentința penală nr. 339/2014); Tribunalul Gorj; Tribunalul Olt; Tribunalul Mehedinți (Sentința penală nr. 79/2017); Tribunalul Cluj (Sentința penală nr. 243/2015; Sentința penală nr. 342/2016); Curtea de Apel Cluj (Decizia penală nr. 325/2014); Tribunalul Neamț (Sentința penală nr. 62/2017; Sentința penală nr. 64/P/2016; Sentința penală nr. 23/P/2016); Tribunalul Brăila; Tribunalul Vrancea (Sentința penală nr. 39/2017; Sentința penală nr. 150/2016); Curtea de Apel Galați (Decizia penală nr. 88/A/2017); Curtea de Apel Timișoara; Tribunalul Timiș; Tribunalul Arad; Tribunalul Buzău (Sentința penală nr. 87/2016; Sentința penală nr. 13/2015; Sentința penală nr. 46/2016); Tribunalul Prahova (Sentința penală nr. 57/2017); Curtea de Apel Suceava (Decizia penală nr. 1.095/2016; Decizia penală nr. 480/2014; Decizia penală nr. 367/2014; Decizia penală nr. 317/2014); Tribunalul Botoșani (Sentința penală nr. 240/2014; Sentința penală nr. 287/2013; Sentința penală nr. 218/2013; Sentința penală nr. 197/2015); Curtea de Apel Brașov; Tribunalul Brașov; Tribunalul Covasna (Sentința penală nr. 6/2016); Tribunalul Alba (Sentința penală nr. 204/2015); Curtea de Apel Alba Iulia (Decizia penală nr. 158/2016).

VI. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 199 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 29 iunie 2016, s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.

La pct. 18 din considerentele deciziei, instanța de contencios constituțional reține că infracțiunea de evaziune fiscală presupune săvârșirea faptelor în modalitățile prevăzute la lit. a)–g) ale art. 9, iar sub aspect subiectiv presupune intenția directă calificată prin scop, și anume sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

De asemenea, prin Decizia Curții Constituționale nr. 673 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 20 martie 2017, s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.

La pct. 34 din considerentele deciziei, Curtea reține că infracțiunea de evaziune fiscală se consumă atunci când sunt întrunite toate elementele constitutive ale acesteia, cu alte cuvinte atunci când se realizează o perfectă coincidență între fapta concretă săvârșită de autor și modelul-tip descris în norma de incriminare.

VII. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate: Decizia penală nr. 137/A din 18 aprilie 2017; Decizia penală nr. 108/A din 3 aprilie 2017; Decizia penală nr. 138/RC din 28 martie 2017; Decizia penală nr. 287 din 15 martie 2017; Decizia penală nr. 479/RC din 9 noiembrie 2016; Decizia penală nr. 480/RC din 9 noiembrie 2016; Decizia penală nr. 422/A din 28 octombrie 2016; Decizia penală nr. 370/A din 29 septembrie 2016; Decizia penală nr. 368/A din 27 septembrie 2016; Decizia penală nr. 333 din 7 septembrie 2016; Decizia penală nr. 264/A din 22 iunie 2016.

VIII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu referire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

În cuprinsul concluziilor scrise depuse la dosar, *sub aspectul admisibilității sesizării*, Ministerul Public a susținut că sunt îndeplinite condițiile formale de admisibilitate cerute de lege.

Pe fond, după expunerea argumentelor de drept, Ministerul Public a solicitat admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală, chestiunea de drept supusă dezlegării urmând să primească rezolvare în sensul că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală.

X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

A fost transmis punctul de vedere al specialiștilor Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest Timișoara.

Sub aspectul admisibilității sesizării, cu referire la cerințele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, s-a susținut că, dacă primele două condiții sunt îndeplinite (Curtea de Apel București fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță și existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective), în ceea ce privește cea de-a treia condiție, s-ar putea aprecia că Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat printr-un recurs în interesul legii.

S-a menționat că în cauză există o soluționare implicită a problemei, prin Decizia nr. 4 din 21 ianuarie 2008, pronunțată

de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite — în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, prin care s-a stabilit că fapta de omisiune, în tot sau în parte, ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive constituie infracțiunea complexă de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare [fost art. 11 lit. c), fost art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată, cu modificările ulterioare], nefiind incidente dispozițiile art. 43 (fost art. 37, fost art. 40 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare), raportat la art. 289 din Codul penal, aceste activități fiind cuprinse în conținutul constitutiv al laturii obiective a infracțiunii de evaziune fiscală.

S-a apreciat că, folosindu-se termenul „infracțiune” la singular, atât pentru omisiunea, cât și pentru acțiunea de falsificare, spre deosebire de art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, implicit se înțelege că, în concepția Înaltei Curți de Casație și Justiție, acestea reprezintă modalități alternative de realizare a elementului material al unei infracțiuni unice, complexe, subliniindu-se că în mod similar a decis instanța supremă și prin Decizia nr. 71/RC/2016.

În consecință, s-a susținut că, în situația în care Decizia nr. 4 din 21 ianuarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite — în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, ar putea fi considerată drept pronunțare asupra problemei de drept supuse discuției, sesizarea de față devine inadmisibilă.

Pe fondul sesizării s-a susținut că din interpretarea literală a textului de lege în discuție nu se poate concluziona că intenția legiuitorului a fost ca acțiunile și omisiunile enumerate în cuprinsul art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, să constituie mai multe infracțiuni distincte, ci doar modalități alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală.

XI. Dispoziții legale incidente

Art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale:

„Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:

(...)

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;”.

XII. Raportul judecătorului asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că *sesizarea* formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală este *inadmisibilă*, nefiind îndeplinită una dintre condițiile impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv aceea ca *asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.*

Astfel, s-a reținut că prin Decizia nr. 4 din 21 ianuarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite

— în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, cu privire la încadrarea juridică a faptei de efectuare a unor înregistrări inexacte sau de a omite înregistrările în contabilitate, respectiv la raportul dintre infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, și aceea de fals intelectual prevăzută de art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a decis că fapta de omisiune, în tot sau în parte, ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate ori evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive constituie infracțiunea complexă de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, nefiind incidente dispozițiile art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 289 din Codul penal, aceste activități fiind cuprinse în conținutul constitutiv al laturii obiective a infracțiunii de evaziune fiscală.

S-a avut în vedere că în considerentele deciziei Înalta Curte de Casație și Justiție reține că valorile sociale ocrotite sunt cel puțin complementare și au un scop final comun, cât timp prin dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, se urmărește asigurarea stabilirii de situații fiscale reale, care să asigure o corectă colectare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a celorlalte obligații fiscale ce revin contribuabililor, iar prin art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se urmărește stoparea oricăror acte de natură a împiedica reflectarea corectă în înregistrările contabile a datelor ce privesc veniturile, cheltuielile, rezultatele financiare, precum și a elementelor ce se referă la activul și pasivul bilanțului.

Pe fondul sesizării s-a apreciat că acțiunile enumerate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală, neputându-se reține concursul de infracțiuni.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din examinarea normei de procedură rezultă că, în prealabil, în cadrul analizării admisibilității sesizării, se impune verificarea a patru condiții, și anume:

- 1) să existe o cauză în curs de judecată;
- 2) cauza să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;
- 3) de chestiunea de drept invocată să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective;

4) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din această perspectivă se constată ca fiind îndeplinite cumulativ condițiile impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală. În mod special, cu privire la ultima condiție, se impune a se reține că, prin Decizia nr. 4 din 21 ianuarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite — în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, s-a examinat, prioritar, raportul dintre infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, și infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la art. 289 din Codul penal, stabilindu-se, așa cum s-a arătat anterior, că activitățile de fals sunt incluse în conținutul constitutiv al laturii obiective a infracțiunii de evaziune fiscală.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Problema de drept ce face obiectul analizei constă în aceea dacă acțiunile enumerate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală.

Dezlegarea problemei de drept enunțate trebuie abordată din cel puțin două perspective:

— prima are în vedere evoluția legislativă în materia infracțiunii de evaziune fiscală;

— a doua are în vedere distincția ce se impune a fi făcută între noțiunile de „acțiune” și „inacțiune” care reprezintă modalități alternative sub care se prezintă fapta în sensul legii penale, respectiv variantele tip de infracțiune (când se reține concursul de infracțiuni) și variantele de incriminare (când nu se poate reține un concurs de infracțiuni).

În fine, prezintă relevanță distincția dintre infracțiunile de comisiune și infracțiunile de omisiune.

Sub primul aspect se reține că infracțiunea de evaziune fiscală a fost reglementată inițial prin art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată, cu modificările ulterioare, potrivit căruia: **„Fapta de a nu evidenția prin acte contabile sau alte documente legale, în întregime sau în parte, veniturile realizate ori de a înregistra cheltuieli care nu au la bază înregistrări reale, dacă au avut ca urmare neplata ori diminuarea impozitului, taxei și a contribuției, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amenda de la 1.000.000 la 10.000.000 lei”**.

Prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate dispozițiile art. 13—16 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, iar prin art. 11 lit. c) din noua lege se prevedea că **„omisiunea în tot sau în parte a evidențierii în acte contabile sau în alte documente legale a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate ori înregistrarea de operațiuni sau cheltuieli nereale, în scopul de a nu plăti ori diminua impozitul, taxa sau contribuția”, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 8 ani și interzicerea unor drepturi**.

Ulterior, prin Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, potrivit art. 9 alin. (1) „Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se

pedepesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:

a) ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile;

b) *omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;*

c) *evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;*

d) alterarea, distrugerea sau ascunderea de acte contabile, memorii ale aparatelor de taxat ori de marcat electronice fiscale sau de alte mijloace de stocare a datelor;

e) executarea de evidențe contabile duble, folosindu-se înscrisuri sau alte mijloace de stocare a datelor;

f) sustragerea de la efectuarea verificărilor financiare, fiscale sau vamale, prin nedeclararea, declararea fictivă ori declararea inexactă cu privire la sediile principale sau secundare ale persoanelor verificate;

g) substituirea, degradarea sau înstrăinarea de către debitor ori de către terțe persoane a bunurilor sechestrate în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală și ale Codului de procedură penală.”

Omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate — art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare —, constă în neînregistrarea în aceste documente a unor surse impozabile ori taxabile realizate de către contribuabil.

Conținutul infracțiunii este realizat indiferent de împrejurarea că există sau nu o evidență contabilă. Ceea ce interesează la această modalitate de săvârșire a infracțiunii nu sunt atât operațiunile comerciale, ci veniturile, întrucât ceea ce determină realizarea obligației fiscale este obținerea unui venit.

Și în cazul evidențierii, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive — art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare —, ceea ce interesează nu este, în mod obligatoriu, doar operațiunea neevidențiată, ci venitul realizat care nu este înregistrat, în tot sau în parte, disimulându-se realitatea, cu consecința eludării obligațiilor fiscale.

În ambele variante, modalitățile faptice de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală au același scop, respectiv sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

În fine, potrivit art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Efectuarea cu știință de înregistrări inexacte, precum și omisiunea cu știință a înregistrărilor în contabilitate, având drept consecință denaturarea veniturilor, cheltuielilor, rezultatelor financiare, precum și a elementelor de activ și de pasiv ce se reflectă în bilanț, constituie infracțiunea de fals intelectual și se pedepsește conform legii”.

Din analiza textelor de lege evocate rezultă că atât fapta de a omite evidențierea corectă în documentele legale, cât și fapta de a nu evidenția corect veniturile și cheltuielile au fost incriminate prin aceeași normă, scopul fiind unul comun, respectiv asigurarea stabilirii de situații fiscale reale, care să asigure o corectă colectare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a celorlalte obligații fiscale ce revin contribuabililor.

Sub cel de-al doilea aspect este necesar a se realiza distincția între noțiunile de „acțiune” și „inacțiune”, care reprezintă modalități sub care se prezintă fapta în sensul legii penale și infracțiunile comise (de acțiune), respectiv infracțiunile omise (de inacțiune).

Doctrina a statuat că, prin *acțiune*, se înțelege o manifestare de voință prin care subiectul urmărește să producă o schimbare, aceasta din urmă lezând interesul protejat de norma penală.

Spre deosebire de acțiune — ca modalitate de săvârșire a unei fapte penale — inacțiunea se circumscrie unui comportament pasiv, o manifestare de voință realizată prin abținerea subiectului de la îndeplinirea unei obligații legale. Omisiunea nu se va analiza niciodată *in abstracto*, ca o simplă pasivitate, ci va fi evidențiată, întotdeauna, prin raportare la o anumită acțiune determinată, care îi este cerută subiectului.

Inacțiunea a fost definită în doctrină ca nerealizarea unei acțiuni posibile pe care subiectul avea obligația juridică de a o realiza sau ca neefectuarea unei acțiuni așteptate din partea unei persoane. Inacțiunea are un conținut normativ, determinat de procedura legală, care impune o anumită obligație.

Acțiunea și inacțiunea — ca modalități de săvârșire a unei fapte penale — nu se exclud și nu trebuie, așadar, confundate cu infracțiunile comisive, respectiv cu infracțiunile omisive.

Infracțiunea comisivă constă în săvârșirea unui act pe care legea îl interzice (a distruge, a sustrage), iar infracțiunea omisivă constă în nesăvârșirea unui act pe care legea îl ordonă (nedenunțarea unor infracțiuni contra securității naționale, prevăzute de art. 410 din Codul penal).

În fine, relevantă pentru problema de drept analizată este și distincția ce se impune între infracțiunile cu conținut unic, cele cu conținut alternativ și cele cu conținuturi alternative.

Infracțiunile cu conținut unic sunt acele infracțiuni ale căror elemente constitutive se înfățișează sub o formă unică, exclusivă, nesusceptibilă de mai multe modalități (bigamia, omorul).

Infracțiunile cu conținut alternativ sunt acele infracțiuni pentru care legea prevede variante alternative ale elementului material al laturii obiective, variante echivalente sub aspectul semnificației lor penale.

Spre deosebire de infracțiunile cu conținut alternativ care, în esență, presupun existența mai multor modalități de săvârșire a faptei, infracțiunile cu conținuturi alternative sunt acele infracțiuni în cazul cărora legiuitorul regroupează, sub aceeași denumire, două sau mai multe infracțiuni de sine stătătoare.

Delimitarea dintre infracțiunile cu conținut unic, infracțiunile cu conținut alternativ și infracțiunile cu conținuturi alternative prezintă importanță sub aspectul efectelor diferite care apar în cazul realizării mai multor variante alternative de comitere.

Astfel, în cazul infracțiunilor cu conținut alternativ, modalitățile diferite, prevăzute în norma de incriminare, nu generează un concurs de infracțiuni, nu afectează unitatea infracțiunii.

Dimpotrivă, în cazul infracțiunilor cu conținuturi alternative, dacă se realizează mai multe dintre aceste conținuturi, ne vom afla în prezența unui concurs de infracțiuni.

Raportând distincțiile teoretice, expuse anterior, la problema de drept supusă dezlegării, *rezultă că ne aflăm în prezența unei infracțiuni unice de evaziune fiscală, și nu în prezența unui concurs de infracțiuni, neputându-se reține o infracțiune cu conținuturi alternative, ci o infracțiune cu conținut alternativ, variantele alternative de săvârșire a faptei fiind echivalente sub aspectul semnificației lor penale.*

La aceeași concluzie se ajunge și prin interpretarea literală a textului, care reflectă, în mod neechivoc, intenția legiuitorului de a stabili mai multe modalități alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală, și nu infracțiuni distincte de evaziune fiscală.

Omisiunea, respectiv evidențierea în actele contabile sau în alte documente legale a unor operațiuni nereale, fictive, în aceleași împrejurări, cu privire la una sau mai multe societăți comerciale, existența unor intervale scurte de timp și o rezoluție infracțională unică ori săvârșirea faptelor la intervale mari de timp și în baza unor rezoluții infracționale distincte fie conferă faptelor caracter continuat, fie determină existența unui concurs real de infracțiuni, acest atribut revenind exclusiv autorității judiciare chemate să aplice legea.

Concluzionând, se reține că **acțiunile și inacțiunile enunțate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din legea anterior menționată.**

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 27.155/3/2013* (3.289/2014), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă acțiunile enumerate în art. 9 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală.”

Stabilește că acțiunile și inacțiunile enunțate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Mustață

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

